

Els màrtirs, germans en la fe

))) Aquesta imatge parla

► Amb aquesta imatge de l'amfiteatre de Tarragona, volem recordar que avui seran beatificats en aquesta ciutat més de cinc-cents germans i germanes nostres en la fe que moriren donant testimoni del seu amor a Jesucrist fins a la seva immolació personal. Ells i elles foren testimonis de Crist i varen morir perdonant. Aquest acte és eminentment religiós i s'ha escollit la ciutat de Tarragona per la seva especial significació martirial i perquè té una gran representació entre els beatificats. En aquest mateix amfiteatre de la foto, van morir per Crist, condemnats a la foguera, el bisbe Fructuós i els seus dos diaques, Auguri i Eulogi, l'any 259. Són els màrtirs més antics de la Hispania romana.

DOMUND 2013

Fe, caritat i missió

Dia del DOMUND, dia de la propagació de la fe, dia especial a tot el món perquè ressoni en les nostres oïdes el clam de Jesús (Mt 16,15): «Aneu per tot el món i prediqueu a tothom la Bona Nova». Enguany se'ns presenta aquesta diada amb el lema «Fe + Caritat = Missió».

Un encàrrec és una missió a complir, i no s'encomana res a ningú en qui no tinguem confiança i creguem que ho complirà. Jesús creu en els homes i les dones del món i ens encarrega que transmetem la Bona Nova que ell ens va portar de part del Pare.

Però, per transmetre la fe, l'hem de viure. Tenir fe no és saber un munt de coses de l'Antic i del Nou Testament, com una història. És creure en un Déu Creador, en el seu Fill Jesús, germà nostre en la humanitat, que ens va ensenyar a viure com a germans, i creure en la força del seu Esperit, que ens ha d'ajudar a viure el que sabem i creiem.

Aquesta vivència de fe, que hem estat aprofundint durant tot aquest any, no pot realitzar-se, i per tant no podem complir la missió de Je-

sús, sense afegir-hi la caritat, és a dir, sense estimar. No podem estimar de debò sense veure Jesús en el rostre de l'altre. Practicar la caritat ha de ser una tasca humanitzadora, perquè va adreçada a persones amb les seves característiques particulars i possibles mancances, humanes i espirituals.

El Domund és un bon dia per recordar tots els germans nostres missioners, que s'esforcen en terres llunyanes per portar a terme la gran missió de Jesús. Porten el pa material i el pa de l'esperit als qui viuen mancats de gairebé tot.

Creuant la nostra mirada amb la de Jesús, que ens interpel·la, donem-li la resposta amb la nostra pregària, la nostra aportació i el nostre suport per a tots els qui més ho necessiten.

Visquem la fe com cal. Fem-ho, doncs, i que la nostra senyera sigui «Fe + Caritat = Missió». Viure la fe amb caritat, és a dir, estimant, és l'única i autèntica manera de fer-ho i, per tant, és, de totes les maneres de viure, la més bella.

Delegats de Missions
de Catalunya

RESSÒ DE LA PARAULA

Paraules de fe: per creure (II)

De vegades ens sorprèn comprovar fins a quin punt en la Bíblia s'associa la falta de fe amb la ceguesa o la sordesa. Al món bíblic creure o no creure és normalment una qüestió moral: es considera que la fe és fiar-se de Déu i qui no ho fa és responsable, perquè es tanca a la seva paraula o s'abandona a falsos déus. Nosaltres admetem que hi hagi «ateus o agnòstics honorats». Però no hem d'oblidar que molt sovint la manera de pensar de la Bíblia es pot aplicar perfectament als nostres dies.

Quan Jesús denunciava la sordesa dels seus contemporanis, que es resistien a creure en Ell, no feia cap altra cosa que ser fidel a la tradició rebuda dels seus avantpassats jueus. En guarir un sordmut, segurament pensava en tants al seu al voltant, que eren muts (les seves paraules eren buides), perquè eren també sords (encara que els seus timpans funcionessin bé). Així, en el context d'una tal guarició, ens explica l'Evangeli que va haver de mantenir una discussió amb aquells que sempre trobaven una excusa per no creure en Ell: «Aquest expulsa els dimonis amb el poder de Beelzebul!... I li demanaven un signe per creure en ell» (Lc 11,14ss), quan el signe el tenien al davant. Aquestes excuses manifestaven la «sordesa/ceguesa del cor», la incapacitat per creure. Perquè molt sovint havia pregat amb el Salm 95(94), que posava en boca de Jahvè aquell plany: «Tant de bo escolteu avui la veu del Senyor... no enduriu el cor». I havia escoltat aquella denúncia del profeta Jeremies, que deia en nom del Senyor: «El precepte que els vaig donar era aquest, "Escolteu la meua veu, i jo seré el vostre Déu i vosaltres sereu el meu poble"... Però ells van seguir el seu propi parer, sortit del seu cor obstinat i pervers; em van donar l'esquena, i no la cara... Aquest poble que no escolta el Senyor no té mai la veritat als llavis, l'ha perduda del tot» (Jr 7, 23-24.28).

El cor endurit fa oïdes sordes i la boca muda. De fet qui no és sensible en el seu cor a les realitats i les paraules d'amor o de desamor, es fa incapaç de creure en el Déu de Jesucrist. Sant Bonaventura, home extraordinàriament sensible a la bellesa de la veritat, va arribar a escriure paraules fortes i clares:

«Qui no es deixa il·luminar amb tantes resplendors de les criatures; qui no roman despert per tants clams; qui des de tants d'aquests efectes no lloa Déu, és mut; qui des de tants indicis no descobreix el primer principi, és un neci.»

Possiblement no diríem nosaltres exactament això. Però, no té una mica de raó? G. Thibon, amb el seu llenguatge directe i concís, va escriure en *El pa de cada dia*, relacionant la fe amb l'amor:

«No és que ens falti llum per mirar, el que ens cal és lluminositat a la mirada.»

La fe cristiana és pròpiament lluminositat a la mirada. Podríem dir igualment que és musicalitat a l'oïda. És una predisposició cap a la bellesa de la veritat. Quina sigui aquesta predisposició, aquests ulls previs en el cor, capaços de conduir-nos a la fe ens ho podria explicar sant Gregori en la seva obra *Moralia in Job*, on aclareix:

«La fe té els seus propis ulls. Coneixem també per l'amor.»

I aquesta mirada, si és autèntica, lluny de «manipular» o falsejar el que veu, descobreix la seva veritat, la realitat més profunda de la persona estimada.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

ENTREVISTA

IGNASI ROVIRO

La bellesa

El Dr. Ignasi Roviró, vicedegà de la Facultat de Filosofia de Catalunya (URL), va impartir dimecres la lliçó inaugural de curs de les facultats eclesiàstiques, amb el títol *La bellesa salvarà el món*.

Quin missatge té la lliçó?

La nostra societat ha apostat per la bellesa. Mai no havíem tingut un món tan ben ordenat, tan dissenyat i tan bell com ara. Protegim el medi ambient, posem bellesa a les cases a través de la decoració, visitem els museus, anem a concerts i festivals de música... I, tanmateix, continuem tenint un món molt injust, on la bellesa és més a l'abast dels rics que de tothom. Aquesta no és la bellesa que salva.

Quina és la bellesa que pot salvar el món?

Dostoievski escriu en la seva novel·la *L'idiota*: «La bellesa salvarà el món»; una frase que ha estat repetida per molts escriptors, per papes i intel·lectuals. Però Dostoievski no diu en cap moment en què consisteix la bellesa, ni quines proporcions té. En una ocasió, el protagonista és interrogat sobre la bellesa espectacular d'una noia. I ell contesta: no estic preparat per respondre. La bellesa és un enigma.

El concepte teològic de bellesa, què afegeix al concepte filosòfic?

La filosofia aporta la pregunta; la teologia una possible resposta. I a la base de totes dues hi ha l'admiració. Enamorats de la bellesa, la filosofia pregunta per què això és tan bell, què té això que el fa participar de la bellesa. La teologia mostra com això bell ens remet a la totalitat de l'existència. I perquè la teologia és posterior a l'admiració i a la filosofia pot afirmar St. Agustí: «Tard et vaig estimar, Bellesa, tan antiga i tan nova. I vet aquí que tu eres dins meu.»

Oscar Bardají i Martí

LES GRANS PARÀBOLES DE LLUC

Paràbola del ric i del pobre Llätzer

Jesús és el Llätzer veritable (3)

Abraham no pot enviar Llätzer a la casa pairal del ric. Però, en aquest punt, hi ha un detall que ens crida l'atenció. Pensem en la resurrecció de Llätzer que es narra en l'Evangeli de Joan. Què passa? «Molts dels jueus van creure en ell... Però alguns d'ells anaren a explicar als fariseus el que Jesús havia fet». I això dóna motius d'una reunió consultiva del sanedrí. Es veu la cosa des d'un punt de vista polític: un moviment popular en aquesta direcció podria alarmar els romans i crear una situació perillosa. I decideixen matar Jesús: el miracle no és ocasió de fe, sinó d'enduriment (Jn 11,45-53).

La paràbola ens porta altres pensaments. No reconeixem, en la figura de Llätzer, cobert de nafres a la porta del ric, el misteri de Jesús que «va sofrir fora de la porta de la ciutat» (He 13,12), estès i despullat a la creu, exposat a les befes i menyspreus de la gent? «Però jo sóc un cuc, no pas un home, befa de la gent, menyspreat del poble» (Sl 22,7).

Aquest Llätzer veritable *ha ressuscitat*, ha vingut a dir-nos-ho. Si veiem en el relat de la resurrecció de Llätzer una resposta de Jesús a la petició d'un senyal per a la seva generació, trobem aquí un acord amb la resposta que Jesús va donar a aquesta petició. L'Evangeli de Mateu ho diu així: «Aquesta generació dolenta i adúltera demana un senyal, però no els serà donat cap altre que el del profeta Jonàs.» (Mt 12,39s).

Joseph Ratzinger-Benet XVI
(*Jesús de Natzaret*, 1a part, Ed. Claret)

SER PADRES

El confiado vínculo madre-hijo

Si hay alguna cosa sòlidamente establecida en este mundo de relación entre personas, esta es, sin lugar a dudas, el vínculo de unión entre una madre y su hijo recién nacido. El apego que la madre experimenta por su retoño es fundamental para la supervivencia y desarrollo del niño. Y esta entrega total y absoluta de la madre a su bebé es algo innato, ancestral, en la especie humana (y en la mayoría de seres vivientes). Ya lo dice bien claro un proverbio ruso que me encanta: «Nadie hace por dinero lo que una madre hace gratis.»

Aquí tengo que resaltar la importancia del sentimiento de *confianza* que debe adquirir el bebé para desarrollarse adecuadamente. ¿Sabe por qué precisamente la confianza y no otro sentimiento? Porque el recién nacido ha llegado a este mundo para establecer un vínculo sólido con los seres queridos que le atienden y necesita poder confiar en ellos, tanto si se trata de la madre como del padre o de cualquier cuidador habitual que se haya responsabilizado del niño.

Sepa también que en función del grado de apego que tenga el bebé con las personas que le cuidan, se generará mayor o menor *autoestima* y *seguridad* en uno mismo. Estos dos rasgos de la personalidad son esenciales para comportarse provechosamente el día de mañana en el entorno de la escuela y en el comienzo de las relaciones sociales.

Dr. Paulino Castells
(*Consejos del doctor para padres principiantes*, Edicions 62, Barcelona)

GAUDÍ, PEDRA I SÍMBOL

La creu, la nostra esperança

Gaudí no dubta a repetir el motiu de la creu a les tres façanes i a l'altar de la Sagrada Família. A la façana de la Glòria la creu és l'instrument de la passió que mereix més relleu. A l'altar i a la façana de la Passió hi ha sengles grans imatges de Jesús crucificat. A més, però, en aquesta última façana hi ha una creu nua, triomfant i gloriosa, portada per àngels, que assenyala que la redempció s'ha esdevingut. A la façana del Naixement, la creu amb l'anagrama de *Jesús* (JHS) és col·locada sota l'arbre de la vida, i també aquí dos àngels l'encensen. La creu és l'instrument de salvació que allibera del pecat i de la mort. La redempció de Jesús determina la història humana.

La gran metàfora de la redempció obtinguda per Jesús és l'arbre de la vida. El poder del mal ha estat vençut. Dins el gran arbre de la vida (la creu) que corona la façana del Naixement hi ha fins a vint-i-un ocells blancs, símbol dels homes i les dones que han estat redimits per la mort i la resurrecció de Jesús. Aquests comparteixen la vida de Jesús ressuscitat mitjançant la fe, els sagraments i l'amor concret, especialment als pobres.

L'arbre de la vida és un xiprer, sempre verd, per indicar que es tracta d'una vida sense fi, a la qual tenen accés els qui s'han acollit al do salvador que ve per Jesucrist. D'aquí l'ús del xiprer en els cementiris cristians de la Mediterrània.

Jordi Bonet/Armand Puig
(*Arquitectura i símbol de la Sagrada Família*, Ed. Pòrtic)

LECTURES MISSA DIÀRIA

I SANTORAL

Accés al Breviari

- 14. ■ Dilluns** (lit. hores: 4a setm.) [Rm 1,1-7 / Sl 97 / Lc 11,29-32]. Sant Calixt I, papa (217-222) i mr.; sant Just, bisbe; santa Fortunata, vg. i mr.
- 15. □ Dimarts** [Sir 15,1-6 / Sl 88 / Mt 11,25-30]. Santa Teresa de Jesús (Àvila 1515 - Alba de Tormes 1582), vg. carmelitana i doctora de l'Església, reformadora; sant Bru, bisbe.
- 16. ■ Dimecres** [Rm 2,1-11 / Sl 61 / Lc 11,42-46]. Sta. Hedvig (Eduvigis), rel. cistercenca (†1243), viuda del príncep de Silèsia; Sta. Margarida-Maria Alacoque (1647-1690), vg. salesa a Paray-le-Monial, propagadora de la devoció al Sagrat Cor.
- 17. ■ Dijous** [Rm 3,21-30 / Sl 129 / Lc 11,47-54]. Sant Ignasi d'Antioquia, bisbe successor de Pere i mr. a Roma (107); sant Rodolf, mr.
- 18. ■ Divendres** [2Tm 4,10-17b / Sl 144 / Lc 10,1-9]. Sant Lluc, evangelista, deixeble i company de Pau, cronista dels Fets dels Apòstols, patró dels artistes plàstics; sant Just, nen mr.
- 19. ■ Dissabte** [Rm 4,13.16-18 / Sl 104 / Lc 12,1-12]. Sants Joan de Brébeuf (†1648) i Isaac Jogues (†1647), prev. jesuïtes, i sis companys més, mrs. al Canadà.
- 20. ■ † Diumenge vinent**, XXIX de durant l'any (lit. hores: 1a setm.) [Ex 17,8-13 / Sl 120 / 2Tm 3,14-4,2 / Lc 18,1-8]. Mare de Déu de la Bona-nova; sant Andreu de Creta, monjo.

DIUMENGE XXVIII DE DURANT L'ANY

▮ Lectura del segon llibre dels Reis (2Re 5,14-17)

En aquells dies, Naaman de Síria baixà al Jordà i s'hi banyà set vegades, com li havia dit Eliseu, l'home de Déu. La pell se li tornà com la d'una criatura i quedà pur de lepra. Llavors se'n tornà amb tot el seu següent cap a l'home de Déu, entrà a casa d'ell i, dret al seu davant, li digué: «Ara sé ben bé que, fora d'Israel, no hi ha cap altre Déu enlloc més de la terra. Per favor, accepta un present del teu servidor». Eliseu li digué: «No acceptaré res. T'ho juro per la vida del Senyor, davant del qual estic sempre, a punt per servir-lo». Naaman insistia que admetés el present, però Eliseu s'hi negà. Llavors Naaman digué: «Permetes que el teu servidor carregui dues mules de terra d'aquest país? És que d'ara endavant el teu servidor no oferirà cap holocaust ni cap altra víctima a altres déus, sinó només al Senyor.»

▮ Salm responsorial (97)

R. *El Senyor ha revelat la seva ajuda, i els pobles contemplen la salvació.*

Canteu al Senyor un càntic nou: / ha fet obres prodigioses, / la seva dreta i el seu braç sagrat / han sortit victoriosos. R.

El Senyor ha revelat la seva ajuda, / i els pobles contemplen la salvació. / L'ha mogut l'amor que ell guarda fidelment / a la casa d'Israel. R.

Tothom ha vist d'un cap a l'altre de la terra, / la salvació del nostre Déu. / Aclameu el Senyor arreu de la terra, / esclateu en cants i en crits d'alegria. R.

▮ Lectura de la segona carta de sant Pau a Timoteu (2Tm 2,8-13)

Estimat, pensa que Jesucrist, del llinatge de David, ha ressuscitat d'entre els morts. Aquesta és la Bona Nova que jo predico, i per això he de sofrir fins a trobar-me empresonat com si fos un malfactor. Però les presons no poden encadenar la Paraula de Déu. Jo ho suportó tot per amor dels elegits, perquè ells també aconseguixin la salvació i la glòria eterna que Déu ens dóna en Jesucrist.

Això que diem és ben cert: Si morim amb ell, també viurem amb ell; si som constants en les proves, també regnarem amb ell; si el neguem, ell també ens negarà; però com que no pot negar-se ell mateix, ell continua fidel si nosaltres no li som fidels.

▮ Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (Lc 17,11-19)

Un dia, Jesús, tot anant a Jerusalem, passava entre Samària i Galilea. Al moment que entrava en un poblet li sortiren deu leprosos, que s'aturaren un tros lluny i cridaren: «Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres!». En veure'ls Jesús els digué: «Aneu a presentar-vos als sacerdots.»

Mentre hi anaven, quedaren purs de la lepra. Un d'ells, quan s'adonà que estava bo, tornà enrera donant glòria a Déu amb grans crits, es prosternà als peus de Jesús amb el front fins a terra i li donava gràcies. Era un samarità.

Jesús digué: «No eren deu els qui han estat purificats? On són els altres nou? Només aquest estranger ha tornat per donar glòria a Déu?» Llavors li digué: «Aixeca't i vés-te'n. La teva fe t'ha salvat.»

▮ Lectura del segundo libro de los Reyes (2Re 5,14-17)

En aquellos días, Naamán el sirio bajó y se bañó siete veces en el Jordán, como se lo había mandado Eliseo, el hombre de Dios, y su carne quedó limpia de la lepra, como la de un niño.

Volvió con su comitiva al hombre de Dios y se le presentó diciendo: «Ahora reconozco que no hay dios en toda la tierra más que el de Israel. Y tú acepta un presente de tu servidor.»

Contestó Eliseo: «Juro por Dios, a quien sirvo, que no aceptaré nada.» Y aunque le insistía, lo rehusó.

Naamán dijo: «Entonces, que entreguen a tu servidor una carga de tierra, que pueda llevar un par de mulas; porque en adelante tu servidor no ofrecerá holocaustos ni sacrificios de comunión a otros dioses fuera del Señor.»

Jesús i els leprosos. Miniatura del Missal del cardenal Cisneros, Biblioteca Nacional (Madrid)

☺) Aquesta imatge parla

▮ Salmo responsorial (97)

R. *El Señor revela a las naciones su salvación.*

Cantad al Señor un cántico nuevo, / porque ha hecho maravillas: / su diestra le ha dado la victoria, / su santo brazo. R.

El Señor da a conocer su victoria, / revela a las naciones su justicia: / se acordó de su misericordia / y su fidelidad en favor de la casa de Israel. R.

Los confines de la tierra han contemplado / la victoria de nuestro Dios. / Aclama al Señor, tierra entera, / gritad, vitoread, tocad. R.

▮ Lectura de la segunda carta del apóstol san Pablo a Timoteo (2Tm 2,8-13)

Querido hermano:

Haz memoria de Jesucristo, resucitado de entre los muertos, nacido del linaje de David. Este ha sido mi Evangelio, por el que sufro hasta llevar cadenas, como un malhechor; pero la palabra de Dios no está encadenada. Por eso lo aguanto todo por los elegidos, para que ellos también alcancen la salvación, lograda por Cristo Jesús, con la gloria eterna. Es doctrina segura: Si morimos con él, viviremos con él. Si perseveramos, reinaremos con él. Si lo negamos, también él nos negará. Si somos infieles, él permanece fiel, porque no puede negarse a sí mismo.

▮ Lectura del santo evangelio según san Lucas (Lc 17,11-19)

Yendo Jesús camino de Jerusalén, pasaba entre Samària y Galilea. Cuando iba a entrar en un pueblo, vinieron a su encuentro diez leprosos, que se pararon a lo lejos y a gritos le decían: «Jesús, maestro, ten compasión de nosotros.»

Al verlos, les dijo: «Id a presentaros a los sacerdotes.» Y, mientras iban de camino, quedaron limpios. Uno de ellos, viendo que estaba curado, se volvió alabando a Dios a grandes gritos y se echó por tierra a los pies de Jesús, dándole gracias. Este era un samaritano.

Jesús tomó la palabra y dijo: «¿No han quedado limpios los diez?; los otros nueve, ¿dónde están? ¿No ha vuelto más que un extranjero para dar gloria a Dios?» Y le dijo: «Levántate, vete: tu fe te ha salvado.»

COMENTARI

Fe i agraïment

L'evangeli d'avui ens mostra el poder de la fe, i com aquesta va lligada a l'agraïment. L'evangelista ens recorda que Jesús està de camí, recorre Galilea i Samària i s'encamina cap a Jerusalem.

En un poblet surten al pas de Jesús i la seva comitiva un grupet de deu leprosos. La por al contagi d'aquesta terrible malaltia fa que la Bíblia consideri la persona leprosa impura, i era apartada del culte i de la relació habitual amb els altres. Els leprosos vivien en grups als afores de les poblacions (cf. Lv 13,45-16; i 17,11-19), ajudats pels seus familiars i les almoines de la gent compassiva. Donat el poc coneixement mèdic de l'è-

poca, es consideraven lepra altres malalties de la pell que de fet no ho eren; en aquests casos, quan l'afecció desapareixia, calia practicar un ritu de purificació al santuari, i el malalt es reintegrava a la vida normal (cf. Lv 13,1-23).

Aquells deu leprosos invoquen la misericòrdia de Jesús: Jesús, mestre, apiadeu-vos de nosaltres! I Jesús respon enviant-los al santuari, com si ja estiguessin nets de la malaltia. Ells hi van, i amb això mostren la confiança absoluta en la paraula de Jesús. La seva fe els ha guarit! Amb això mostren que la paraula de Jesús era certa: Si tinguéssiu fe, mouríeu i plantaríeu una morera al mig del mar!

El miracle, però, conté un apèndix: tots deu s'han guarit, però no tots deu es mostren igual-

ment agraïts. Un d'ells, un estranger samarità, és capaç de reconèixer l'acció de Jesús, i torna enrera donant glòria a Déu amb grans crits i prosternant-se als peus de Jesús. No es prosterna davant dels sacerdots —on han estat enviats—, sinó davant de Jesús! Aquell samarità ha intuït el misteri de Jesús: en ell es revela el poder salvífic de Déu. Per això Jesús acaba afirmant: la teva fe t'ha salvat.

La fe del samarità l'ha salvat de la lepra perquè ha obeït Jesús, però també, i sobretot, l'ha salvat perquè li ha obert els ulls per reconèixer en Jesús la glòria de Déu. Tant de bo la nostra fe sigui com la d'aquell samarità.

Jordi Latorre, SDB

CRÒNICA

Inici de curs a la Cúria. El passat 27 de setembre els treballadors i col·laboradors de la Casa de l'Església van celebrar l'inici del nou curs amb una eucaristia i un refrigeri. El bisbe Agustí va remarcar amb les seves paraules que aquest any s'esdevé el 10è aniversari de la diòcesi.

Jornada dels catequistes a Roma. Amb motiu de l'Any de la Fe, uns 400 catequistes de Catalunya i les Illes Balears, dels quals 70 eren de la nostra diòcesi, van pelegrinar a Roma del 27 al 29 de setembre per confessar la fe a la tomba de Sant Pere. Van ser tres dies intensos que van culminar amb la celebració de l'eucaristia el diumenge a la Plaça de Sant Pere, presidida pel papa Francesc.

AGENDA

Eucaristia d'acció de gràcies pels màrtirs beatificats de Sant Joan de Déu. Serà demà 14 d'octubre, presidida pel bisbe Agustí, a l'església del Parc Sanitari Sant Joan de Déu de Sant Boi de Llobregat. Hi assistiran representants de l'Orde de tot el món, entre els quals el superior general, Gmà. Jesús Etayo. En aquesta capella hi ha enterrades les despulles de nou germans de l'orde, beatificats avui a Tarragona, que van donar testimoni de la seva fe a la casa que tenien a la Malva-rosa (València).

NOTÍCIES DE L'ESGLÉSIA DIOCESANA

XIX Jornades de formació i animació pastoral a Vilafranca del Penedès. Del dilluns 21 al dijous 24 d'octubre, de les 21.30 a les 23 h, a la sala Mn. Vinyeta, se succeiran quatre xerrades sota el títol comú de «Culminant l'Any de la Fe...», organitzades per la Delegació de Pobles i Comarques, amb la col·laboració del CEP. Hi intervindran Gemma Bas i Vicenç Vila, autors del documental «Jo crec»; Josep Maria Benítez Riera, sj, exdegà d'Història de la Universitat Gregoriana de Roma; Eloi Aran, arquitecte i teòleg, professor de l'Institut de Ciències Religioses; Albert M. Manich Bou, enginyer i investigador científic del CSIC.

La Delegació Diocesana de Pobles i Comarques, amb la col·laboració del CEP, us convida a les:

XIX Jornades de Formació i Animació Pastoral

Culminant l'any de la Fe...

21 d'octubre
Jo Crec. Un documental sobre la fe i la conversió. Col·loqui.
Gemma Bas i Vicenç Vila, Autors.

22 d'octubre
Fe i Església. Les reformes del Papa Francesc.
Josep Maria Benítez Riera, Jesuïta, exdegà d'Història de la Universitat Gregoriana de Roma.

23 d'octubre
Fe i Art. L'espai de la fe: arquitectura, art i religió.
Eloi Aran Sala, arquitecte i teòleg, Professor a l'Institut de Ciències Religioses.

24 d'octubre
Fe i Ciència. Un diàleg possible i fecund.
Albert M. Manich Bou, enginyer i investigador científic del CSIC.

Obsequi de Sant Feliu de Llobregat

Lumen Fidei

Jornades de Diàleg en Família

Nou curs de «Diàleg en família». 19 d'octubre, a les 17 h, inauguració d'aquestes jornades organitzades per la Delegació de Família i Vida, amb el bisbe Agustí, que presentarà l'encíclica del papa Francesc, *Lumen Fidei*, fil conductor de les sessions d'aquest curs. Les reunions seran el 14 desembre, 18 gener, 15 febrer, 17 maig, 14 juny. Inscripcions i informació: familia@bisbatsantfeliu.cat.

40 anys de l'Associació Bíblica de Catalunya. Dissabte 26 d'octubre, a partir de les 10.30 h, a Tarragona, al recinte del Seminari de la ciutat.

Una celebració per als socis, simpatitzats i tots els que estan interessats en la investigació i divulgació de la Bíblia. Inscripcions i informacions: tel. 977 233 412, extensió 243, secretari@abcat.cat, www.abcat.cat.

ESPIRITUALITAT

Recés a la Casa Betànica. 10 novembre, de 10 a 18 h. Predicarà Mn. Josep Casanova. Més informació: Maria Eva Manonellas, Casa de Betànica, c/ Bonavista, 37 - Tel. 933 751 102 - Cornellà de Llobregat.

FORMACIÓ

Cap de setmana d'Encontre Matrimonial. 15-17 de novembre. Organitzat pel moviment del mateix nom, està dirigit a parelles, sacerdots i religioses que vulguin millorar la seva relació matrimonial o amb la comunitat. Casa d'exercicis Sant Ignasi dels

Jesuïtes de Sarrià, Barcelona. Per a més informació: Carme Giró i Fermí Oriol, tels. 932 188 876 i 936 500 721, www.encontrematrimonial.org.

Qüestions fonamentals plantejades per la biologia actual. Cicle de conferències per als propers cinc dimarts 15, 22 i 29 d'octubre, 5 i 12 de novembre, a les 18.30 h, a la Sala Sant Jordi del Seminari Conciliar de Barcelona. Seran pronunciades per Mn. Francesc Nicolau, subdirector del Museu Geològic del Seminari.

NECROLÒGIQUES

Mn. Joan Morera. Prevere extradiocesà jubilat de l'Església de Sant Feliu de Llobregat, va ser rector de la parròquia Sant Martí, de Torrelles de Llobregat, capellà dels Germans de la Salle a Barcelona, i Fundador-Director d'AVMRadio. Va morir el dia 24 de setembre, a l'edat de 76 anys, confortat amb els sagraments de l'Església. Diumenge 29 de setembre, a les 11 h, hi va haver un record i una pregària en la missa que se celebrà a la parròquia de Sant Martí, de Torrelles de Llobregat.

CATEDRAL

Ordenació diaconal. El proper diumenge 20 d'octubre, a les 19 h, el bisbe Agustí conferirà l'orde del diaconat al Sr. Miguel Ángel Jiménez Colás, veí de Molins de Rei, casat i amb quatre fills, després d'haver transcorregut el període de formació pertinent.

ECO DE LA PALABRA

Palabras de fe: para creer (II)

A veces nos sorprende comprobar hasta qué punto en la Biblia se asocia la falta de fe con la ceguera o la sordera. En el mundo bíblico creer o no creer es normalmente una cuestión moral: se considera que la fe es fiarse de Dios y quien no lo hace es responsable, pues se cierra a su palabra o se abandona a falsos dioses. Nosotros admitimos que haya «ateos o agnósticos honrados». Pero no hemos de olvidar que en muchas ocasiones la manera de pensar de la Biblia se puede aplicar perfectamente a nuestros días. Cuando Jesús denunciaba la sordera de sus contemporáneos, que se resistían a creer en Él, no hacía otra cosa que ser fiel a la tradición recibida de sus antepasados judíos. Al curar un sordomudo, seguramente pensaba en tantos a su alrededor, que eran mudos (sus palabras eran vacías), porque eran también sordos (aunque sus tímpanos funcionaran bien). Así en el contexto de una tal curación, nos cuenta el Evangelio que tuvo que mantener una discusión con aquellos que siempre encontraban una excusa para no creer en Él: «¡Este expulsa los demonios con el poder de Beelzebú!... Y le pedían un signo para creer en él» (Lc 11,14ss), cuando el signo lo tenían allí delante. Estas excusas manifestaban la «sordera/ce-

guera del corazón», la incapacidad para creer. Porque muchas veces había orado con el Salmo 95 (94), que ponía en boca de Yahveh aquel lamento: «¡Ojalá escuchéis hoy la voz del Señor... no endurezcáis el corazón». Y había escuchado aquella denuncia del profeta Jeremías, que decía en nombre del Señor: «El precepto que di fue este, «Escuchad mi voz, yo seré vuestro Dios y vosotros seréis mi pueblo»... Pero ellos siguieron su propio parecer, salido de su corazón obstinado y perverso, me disteis la espalda, no la cara... Este pueblo que no escucha al Señor no tiene nunca la verdad en sus labios, la ha perdido totalmente» (Jr 7,23-24.28). El corazón endurecido hace los oídos sordos y la boca muda. De hecho quien no es sensible en su corazón a las realidades y las palabras de amor o de desamor, se hace incapaz de creer en el Dios de Jesucristo. San Buenaventura, hombre extraordinariamente sensible a la belleza de la verdad, llegó a escribir palabras fuertes y claras: «Quien no se deja iluminar con tantos resplandores de las criaturas; quien no permanece despierto por tantos clamores; quien desde tantos de estos efectos no alaba a Dios, es

mudo; quien desde tantos indicios no descubre el primer principio, es un necio.» Posiblemente no diríamos nosotros exactamente esto. Pero, ¿no tiene algo de razón? G. Thibon, con su lenguaje directo y conciso, escribió en *El pan de cada día*, relacionando la fe con el amor: «No es que nos falte luz para mirar, lo que nos falta es luminosidad en la mirada.» La fe cristiana es propiamente luminosidad en la mirada. Podríamos decir igualmente que es musicalidad en el oído. Es una predisposición hacia la belleza de la verdad. Cuál sea esa predisposición, esos ojos previos en el corazón, capaces de conducirnos a la fe nos lo podría explicar san Gregorio en su obra *Moralia in Job*, donde aclara: «La fe tiene sus propios ojos. Conocemos también por el amor.» Y esta mirada, si es auténtica, lejos de «manipular» o falsear lo que ve, descubre su verdad, la realidad más profunda de la persona amada.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat